

Енн із Авонлеї

КУПИТИ

Про книгу

Продовження роману Люсі Мод Монтгомері «Енн із Зелених Дахів». Головні героїні шістнадцять, вона відклала плани вступити до університету і влаштувалася вчителькою в авонлейскую школу. Але крім цілого класу учнів у Енн з'являється ще два вихованці - шестирічні близнюки, яких прихистила Марілла. Чи зможе дівчина впоратися з відповідальністю, коли сама ще дитина? Чи зуміє залишитися вірною своїм ідеалам?

Енн із Аноннеї

❧ ЛЮСІ МОНТГОМЕРІ ❧

ЛЮСІ МОНТГОМЕРІ

Енн із Авоккеї

(скорочено)

© Дубовик Л. І., переклад, 2021

© Болдирева Н. В., обкл., 2021

© Анікіна Н. В., іл., 2021

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2021

ISBN 978-617-09-7655-0 (epub)

Усі права збережено.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якій формі без письмового дозволу
власників авторських прав.

Серія «Класичні романи».

Усі права застережено.

Монтгомері Люсі

М77 Енн із Авонлеї / Люсі Монтгомері ; пер. Л. І. Дубовик. — Харків : Вид-во «Ранок», 2021.
— 256 с. : іл. — (Серія «Класичні романи»).

ISBN 978-617-09-6947-7

Продовження роману Люсі Монтгомері «Енн із Зелених Дахів». Головні героїні шістнадцять, вона відклала вступ до університету і влаштувалася вчителькою в авонлейську школу. Але, крім цілого класу учнів, у Енн з'являється ще два вихованці — шестирічні близнюки, яких прихистила Марілла. Чи зможе дівчина бути відповідальною, коли сама ще дитина? Чи зуміє залишитися вірною своїм ідеалам? Читайте в книжці «Енн із Авонлеї» серії «Класичні романи».

УДК 82-93

І квітне кожен крок її, і друг —
Обов'язок їй прокладає шлях,
І мерехтить красою все довкруг,
Світліючи в ясних її очах.

Дж. Г. Вітьєр

Розділ 1

Розлючений сусід

На широкому ґанку будиночка в Авонлеї, що на острові Принца Едуарда, одного погідного серпневого пообіддя сиділа висока струнка дівчина, сповнена наміру розібрати у підручнику з латини кілька рядків. Серйозні сіро-зелені очі, волосся, що її друзі називали каштановим. Проте і сам спокійний сонячний день, і блакитний серпанок, що ніжно сповивав укриті золотим збіжжям пагорби, і тихий вітерець, який погойдував червоні маки, що яскравими вогниками проблискували між темними молодими ялинами, значно більше надихали на високі прагнення і мрії, ніж на вивчення мертвих мов. Тож незабаром підручник непомітно вислизнув долу, а Енн, задивившись на хмари, що так пишно клубочилися над будинком містера Гаррісона величезними білими горами, поринула в чудовий світ майбуття, де така собі шкільна вчителька Енн Ширлі невтомно працювала, плекаючи в юнацтві моральні цінності та високі чесноти, надихаючи учнів, сповняючи їхні душі й серця гідністю та шляхетністю.

Однак у приємний світ принадливих мрій підступно втрутилися сторонні: спершу стежиною швидко подріботіла найгірша з вигляду джерсійська корівка, а за кілька секунд з'явився містер Гаррісон. Не марнуючи часу на хвіртку, він перемайнув через паркан і, розлючений, постав перед спантеличеною Енн. Дівчині ще не доводилося зустрічатися з містером Гаррісоном віч-на-віч, вона лише раз чи два бачила його віддаля: він віднедавна жив неподалік них, Касбертів.

Містер Гаррісон тільки кілька місяців тому купив у Роберта Белла ферму і перебрався з Нью-Брансуїка до Авонлеї, але вже встиг здобути тут репутацію дивака, «шмендрика з фанаберією», як казала на нього місіс Рейчел Лінд — надзвичайно відверта й нелукава добродійка. І справді, містер Гаррісон жив не так, як інші люди.

Насамперед він привселюдно заявив, що не бажає присутності ніяких дурних бабів у своїм барлозі, і порався по господарству самотужки. Авонлейське жіноцтво мстилося йому за це моторошними плітками про його нечупарність і дикунські звички, мовляв, він ніколи не підмітає підлоги і взагалі не знає, що таке мити посуд, хіба вряди-годи, коли якогось дня уперіщить добрячий дощ, то він може сполоснути миски в діжці з дощовою водою. А ще містер Гаррісон був страшенний скупердяга. Коли Гаррісону запропонували докласти коштів на платню преподобному містеру Аллану, той відповів, що краще почекати й подивитися, на скільки доларів молитви містера Аллана принесуть йому добра.

І насамкінець: містер Гаррісон тримав удома папугу на прізвисько Джинджер. Несосвітенна річ! Якщо вірити робітникові, якого містер Гаррісон найняв допомагати на фермі, іншого такого нечестивого птаха світ не бачив. Птах так брутально лаявся, що аж вишні під вікном поприщувалися.

Усе це промайнуло в думках Енн, поки містер Гаррісон, онімілий від люті, стояв перед нею, пожадливо хапаючи ротом повітря. Навіть під веселу руку містер Гаррісон — низенький, опецькуватий, лисий — аж ніяк не вражав вродою, а тепер і поготів, бо його кругле обличчя пашіло гнівом, а неприємні сині очі мало не вилазили з очниць. Енн здалося, що такого огидного чоловіка вона зроду-віку не бачила.

Аж раптом до містера Гаррісона повернувся дар слова.

— Я цього не терпітиму! — заверещав він, захлинаючись від обурення. — Чуєте, міс? Бодай вас загромило, це вже втретє, чуєте — втретє! Тут і янголам терпцю не стане, міс!

— Може, ви поясните, що сталося? — з підкресленою гідністю запитала Енн. Останнім часом вона старанно опановувала цю манеру, щоб до початку навчального року належно її відпрацювати.

Однак на розгніваного містера Гаррісона її тон анітрохи не подіяв.

— Ви знущаєтесь?! Сталося те, хай йому грець, що я знову вигнав цю худобину зі свого вівса! Утретє, завважте! Минулого вівторка виганяв, і вчора, і от зараз. Скільки це триватиме? Я ж по-доброму

приходив сюди й попереджав вашу тітку, щоб пильнувала! Де ваша тітка? Я хочу знати, нащо вона це робить! Нехай подивиться мені в очі і щиро відповість!

— Якщо ви говорите про міс Маріллу Касберт, то вона мені не тітка. Тим паче, її зараз немає вдома: вона провідує тяжко хвору далеку родичку в Графтоні, — відповіла Енн. — Перепрошую, що моя корова зайшла у ваш овес. Так, вона моя, містере Гаррісоне, а не міс Касберт. Метью купив її в містера Белла три роки тому, коли та була ще телям, і подарував мені.

— Що мені з ваших перепросин, міс! Краще ходіть-но гляньте, що вона накоїла: весь овес геть-чисто потолочений!

— Мені вельми прикро, і я ще раз перепрошую, — твердо повторила Енн, — та коли б ви вчасно лагодили загороду, Доллі не змогла б зайти на ваше поле. Адже то ваша загорода стоїть між вашим вівсяним полем і нашими луками, і цими днями я сама бачила, що вона не тримається купи.

— Не треба мені напускати туману, все там гаразд! — grimнув містер Гаррісон, бо його тільки дужче роздратував наступ на власну територію. — А тобі, руда вертихвістко, хочу сказати: якщо корова твоя, то й гляди її, щоб не товклася по чужих полях, а не вичитуй тут дурні романи!

Він кинув нищівний погляд на безневинний підручник із латини.

Дівчина аж почервоніла: волосся завжди було її болючою струною.

— Краще бути рудою, аніж голомозим, без жодного слідочка чуприни, крім ріденького пасма над вухами, — спокійно відказала вона.

І, вочевидь, поцілила влучно, бо в сіромашного містера Гаррісона, який чудово зрозумів, до чийого городу прилетів кинутий Енн камінець, аж задрижали вуста від чергового нападу гніву. Проте він лише безпорадно закліпав очима, неспроможний вимовити й слова. Тим часом Енн цілковито опанувала себе й поспішила скористатися із сум'яття суперечника:

— Містере Гаррісоне, я зовсім не ображена за всі ваші несправедливі слова, адже можу уявити, як неприємно виганяти чужу корову зі свого вівса. Обіцяю, що Доллі більше не зайде на ваше поле. Даю вам слово честі!

— Ну гаразд, пильнуй краще, а то язиком піну збивати всі ладні... — дещо спокійніше відповів містер Гаррісон, проте, чимчикуючи додому, досі був сердитий і невдоволено буркотів собі під ніс, лаючи на всі заставки шкідливу худобину й обурюючись її господарями.

Енн із сумом подивилася йому вслід і пішла замикаати корівку в оборі.

«Сподіваюся, звідси не вийде, — думала Енн. — Зараз вона начебто спокійна. Ще б пак, натовклася тим вівсом донесхочу... Мабуть, варто було її все ж таки продати містерові Ширеру ще минулого тижня, а не чекати майбутнього ярмарку, щоб виставити всю худобу разом. А містер Гаррісон і справді “шмендрик із фанаберією”. У ньому аж ніяк я не знайду спорідненої душі».

Споріднену ж душу Енн ніколи не втрачала нагоди собі відшукати.

Аж ось до воріт заїхав кабріолет — це повернулася з гостей Марілла, тож Енн поквапилася накрити на стіл. За чаєм вони обговорили останні події.

— Скоріше б уже той ярмарок, — сказала Марілла. — То затяжка відповідальність — мати забагато худоби, яку доглядати нікому. Я зітхну з полегшенням, коли врожай нарешті зберуть, а фермою опікуватиметься містер Баррі. Воістину клопіткий наш світ, як справедливо говорить Рейчел... Ось і сердешна Мері Кіт на Божій дорозі, і хто знає, що буде з її дітьми. У неї, щоправда, десь у Британській Колумбії є брат, то вона написала йому про них, але й досі не отримала відповіді.

— А якого віку діти?

— Уже сьомий рік пішов: вони двійнята.

— О, двійнята! Я у місіс Гаммонд доглядала аж три пари двійнят, відтоді мені вони цікаві, — жваво вигукнула Енн. — Вони гарненькі?

— Не можу сказати напевне: діти були такі брудні. Деві надворі ліпив пасочки, а Дора вийшла покликати його додому. І що ти думаєш? Він штурхнув її у грязюку, а коли та заплакала, сам кинувся туди ж і викачався по самі вуха, аби довести їй, що нема чого рюмсати. Мері каже, що Дора слухняна, чемна дівчинка, а от Деві — справжній бешкетник. Утім, його ніхто ніколи не виховував як слід: батько помер, іще як хлопчик був немовлям, а Мері майже весь час нездужає.

— Мені дуже шкода дітей, яких нікому виховувати, — сумно сказала Енн. — Я й сама росла як горох при дорозі, аж доки ви мене не взяли... А ця місіс Кіт — ваша близька родичка?

— Мері? О ні, її чоловік був нашим троюрідним братом... А он і місіс Лінд до нас! Мабуть, хоче дізнатися, як Мері почувається.

— Марілло, будь ласка, не кажіть їй про містера Гаррісона і Доллі, — благально мовила Енн.

Марілла пообіцяла, але потреби в тому не було, адже, щойно переступивши поріг, місіс Лінд тут же повідомила:

— Я сьогодні поверталася з Кармоді і бачила, як містер Гаррісон, розсатанілий украй, гнав вашу корову зі свого вівсяного поля. Наробив шелесту, мабуть?

Енн і Марілла презирнулися між собою: воістину ніщо і ніхто в Авонлеї не міг оминати пильного ока місіс Лінд.

— Та наробив, аякже, — визнала Марілла. — Мене не було, так що Енн прийняла вогонь на себе.

— Так, і мушу визнати, мені він видався вельми неприємним чоловіком, — ображено заявила Енн.

— Краще й не скажеш! — урочисто мовила місіс Рейчел. — Я відразу зрозуміла, що від цього заброди з Нью-Брансуїка годі й сподіватися чогось доброго. Не знаю, до чого дійде Авонлея, коли тут селитиметься стільки чужинців. Скоро не зможемо почуватися в безпеці у власному ліжку!

— Хіба варто чекати на ще когось нового? — запитала Марілла.

— А ви не чули? По-перше, сюди переїжджає родина Доннеллів. Мешкатимуть у старому будинку Пітера Слоана. Пітер найняв цього Доннелла порядкувати на млині. Вони, здається, зі сходу... Потім той неборака Тімоті Коттон із сім'єю з Вайт-Сендса. Неабиякий тягар із них буде для нашої громади, згадаєте мої слова! У нього сухоти, а лише оговтується, підцуплює все, що погано лежить. А жінка його — ото вже квола істота, навіть посуд миє сидячи!.. А ще місіс Пай узяла на виховання сироту — чоловікового небожа Ентоні. Той ходитиме до твоєї школи, Енн, тож матимеш мороку з ним, будь певна... І буде в тебе ще один учень із чужих. Пол Ірвінг приїжджає зі Штатів до бабусі. Пам'ятаєш його батька, Марілло? Стівена Ірвінга, який кинув наречену — Лаванду Льюїс із Графтона?

— Як кинув? Я думала, вони просто глека побили.

— Ну, так чи інак, а він із нею не побрався. Вона ж відтоді ніби не при тямі. Живе зовсім сама в маленькому кам'яному будиночку, який називає Прихистком Луни, уявляєте? А Стівен подався був у Штати, пристав там компаньйоном до свого дядька, одружився з американкою і вдома відтоді не бував. Оце два роки, як овдовів, і вирішив збути синочка своїй матері. Хлопчику виповнилося дев'ять, і ніхто не знає, який з нього буде учень. Хіба можна бути певним із тими янкі?

Місіс Лінд аж ніяк не довіряла тим, кому не пощастило народитися або зростати поза межами острова Принца Едуарда.

— А що то, Енн, за чутки, — провадила вона далі, — нібито ви засновуєте якусь Спільку для вдосконалення нашого села?

— Ми ще тільки обговорювали це питання на останніх зборах дискусійного клубу, — зашарівшись, відповіла Енн. — Усі згодні, що ідея корисна, тим паче, що такі спілки з'явилися останнім часом у багатьох селах.

— Нікудишня то справа, Енн, не варто й починати, от що! Людям не сподобається, коли їх почнуть удосконалювати.

— Але ж ми хочемо вдосконалювати не людей, а саме Авонлею! Тут стільки всього можна покращити, наприклад знести ту вбогу халупчину на верхніх луках містера Бултера. Хіба це не вдосконалення? Звісно, якщо сам містер Бултер пристане на нашу пропозицію.

— Навряд чи вам, «удосконалювачам», вдасться вмовити Леві Бултера не за гроші щось зробити для громадського добра! Моя тобі щира, дружня порада, Енн: не мороч голови тим удосконаленням ні собі, ні людям. Адже ти і так клопоту матимеш зі школою...

Та була в місіс Лінд іще одна новина.

— Опікунська рада школи в Кармоді взяла на посаду вчительки якусь Прісциллу Грант. Чи це не твоя подружка із семінарії, Енн?

— Саме вона! Прісцилла в Кармоді, як чудово! — вигукнула Енн.

Її сіро-зелені очі спалахнули, мов вечірні зорі, змусивши місіс Лінд уже вкотре замислитися над цікавим питанням: гарна на вроду дівчина Енн Ширлі чи ні?

Розділ 2

Зробила швидко, та гидко

Другого дня Енн із Діаною Баррі вирушили в Кармоді на заупи. Оскільки Діана теж стояла горою за створення Спілки для вдосконалення Авонлеї, то, певна річ, дівчатам було як згаяти час у дорозі: вони палко обговорювали плани майбутніх заходів.

— Насамперед мусимо пофарбувати клуб, — сказала Діана, коли вони проминали занедбану, вицвілу будівлю авонлейського дискусійного клубу, що стояла в невеличкому ялицевому ліску. — Лишень поглянь на це страшне потворище — просто ганьба! І зробити це треба до того, як умовимо містера Бултера знести його стару халупу. А ще я б хотіла навести лад на тому клаптику землі, де сходяться дороги на Кармоді, Ньюбридж і Вайт-Сендс, бо він таки добряче захаращений самосівами. Думаю, краще буде розчистити його від ялин і лишити тільки дві-три берізки.

— Як гарно ти придумала, Діано! — радісно погодилась Енн. — А під березами поставимо дерев'яну лаву й навесні облаштуємо там грядку квітів.

— Пречудово! Тільки треба просити стару місіс Слоан, щоб пильнувала за коровою і не пускала туди, бо ця ненажерна худобина винищить нам усю красу, — засміялася Діана. — А от і старий будинок Бултера. Ти коли-небудь бачила таке руйновище?

— Сумно дивитися на старий покинутий дім, — замислено промовила Енн. — Марілла розповідала, що цей будиночок був свого часу дуже гарний — із садочком, увесь завітчаний виткими трояндами... Колись давно тут лунав дитячий сміх, за столом збиралася велика родина, а тепер цей дім поглядає на світ чорними западинами вікон, лише вітер гуляє в його порожніх зруйнованих кімнатах... Як йому, напевно, гірко й самотньо! А може, місячними тихими ночами вони всі повертаються сюди — душі тих маленьких дітей, і троянд, і пісень — і хоч ненадовго старий дім бачить себе уві сні знову молодим і веселим?

Діана похитала головою:

— О Енн, не починай про душі! Я тепер нічого такого більше не уявляю. Пам'ятаєш, як гнівалися моя матуся і Марілла, коли ми нафантазували всіляких страхів у Лісі Привидів? Я й досі не можу спокійно ходити тією стежкою, ба більше потемки. І повз будинок Бултерів теж боютимусь, якщо знову почну уявляти. До слова, ті діти аж ніяк не померли, а вирости, і все в них гаразд, один навіть став різником. А квіти і пісні душ не мають, дякувати Богові.

Енн погамувала зітхання. Вона гаряче любила Діану й була їй щирою подругою, проте вже давно зрозуміла, що в царстві уяви краще блукати на самоті.

У Кармоді дівчат застала гроза. На щастя, злива невдовзі вщухла і шлях додому зрошеною дорогою, обабіч якої від дощових крапель весело блискотіло віття дерев і кущів, а у видолинках вологі трави ширили в повітрі духмяні аромати, видався напрочуд приємним. Але завернувши на стежину, що вела до ферми Касбертів, Енн побачила щось таке, від чого в неї всі чари придорожніх красевидів миттю розвіялися.

Праворуч від стежини розкинулося вологе від дощу сіро-зелене вівсяне поле містера Гаррісона, а просто посередині стояла, раз по раз виринаючи з буйного збіжжя й поглядаючи на світ

посоловілими великими очима, її вгодована джерсійська корівка! Енн кинула віжки, швидко вилізла з кабриолета і хвацько перестрибнула через паркан.

— Енн, повернися! — верескнула Діана, щойно до неї повернувся дар слова. — Ти забруднишся в мокрому колоссі! Не чує... Але ж їй нізащо не впоратися з худобиною самотужки, доведеться бігти на допомогу.

Енн мчала вівсами мов навіжена. Діана зіскочила на землю, надійно припнула коня до стовпа і, підсмикнувши поділ сукні, кинулася наздоганяти свою очманілу подругу. Це їй швидко вдалося, бо бігла вона значно прудкіше, ніж Енн, якій заважала намокла й липка спідниця. За ними полем тягнувся широкий слід, і якби містер Гаррісон побачив це, його неодмінно побив би грець.

— Енн, на Бога, зупинися, — ледь промовила засапана Діана. — Я зовсім без сил, а ти змочла як хлющ.

— Я мушу... вигнати... цю корову... поки... містер Гаррісон... не побачив! — відхекувалася Енн.

Однак джерсійська корівка, здавалося, не воліла полишати таке розкішне, райське пасовище, однак щойно захекані дівчата до неї дісталися, розвернулася і притьмом помчала до іншого краю поля.

— Жени її! — водала Енн. — Біжи, Діано, біжи!

І Діана бігла. Енн намагалася перехопити корову, однак капосна тварина носилася полем, немов навісна. Добрячих десять хвилин дівчата гасали за нею туди й сюди, поки нарешті змогли вигнати її крізь зруйновану загороду на луки Касбертів.

Певна річ, Енн була далеко не в доброму гуморі. Не заспокоїла її й поява бідки, в якій сиділи широко усміхнені містер Ширер із Кармоді та його син.

— Бачу, Енн, що трапилася прикрість! Краще б ти продала корову мені, коли я пропонував минулого тижня, — засміявся містер Ширер.

— Я охоче продам її зараз, якщо ваша ласка, — відповіла розпашіла та скуйовджена власниця.

— Гаразд. Я дам тобі двадцять доларів, як і пропонував раніше, Джим тут же віджене її в Кармоді, і згодом вона вирушить у Шарлоттаун із рештою худоби. Саме зараз маю замовлення від містера Ріда з Брайтона на джерсійську корівку.

Вони перебили руки, і за п'ять хвилин Джим Ширер із джерсійською коровою простували в Кармоді, а запальна Енн, діставши двадцять доларів, їхала кабриолетом у Зелені Дахи.

— Що скаже Марілла? — запитала Діана.

— Думаю, їй байдуже, адже Доллі належала мені, та й на ярмарку я, напевне, виторгувала б за неї не більше. Але, Діано, коли містер Гаррісон побачить понівечене поле, то миттю здогадається, чия то корова господарювала. А я ж йому обіцяла, що такого не повториться...

Марілла саме ходила в гості до місіс Лінд і про продаж Доллі вже чула, оскільки її всюдисуща подруга спостерігала з вікна за цією подією.

— Ну то й добре, що ми її нарешті спекалися. Але ж як ця бешкетниця знову вибралася? Мабуть, таки виламала кілька дощок, — припустила Марілла.

— Я й не подивилася, — відповіла Енн. — Зараз піду гляну.

Марілла розглядала покупки, які привезла Енн, коли це з обори долинув пронизливий вереск. За мить у кухню, заломлюючи руки, влетіла спантеличена Енн.

— О Марілло, що я накоїла!? Я продала містеру Ширеру джерсійську корову містера Гаррісона, а наша Доллі спокійнісінько стоїть в обори!

— Енн, ти мариш?

— Якби ж то... Хоч все і здається нічним страхіттям, та, на біду, відбувається насправді. А нещасна корова містера Гаррісона вже, напевно, у Шарлоттауні. Ох, що ж мені робити? Оце так ускочила в халепу! Марілло, я була вже думала, що подорослішала і більше не нараблю дурниць, аж ось вона — найгірша притичина, яка ставалася зі мною в житті. Що ж тепер робити?

— Не бідайся, а ходи до містера Гаррісона й поговори з ним. Якщо він не схоче взяти грошей, запропонуємо йому нашу Доллі. Вона нітрохи не гірша за його корову.

— Боже, він так розлютиться, Марілло, — простогнала Енн. — Але нічого не вдієш, мушу йти і все пояснити. І що швидше з цим покінчу, то краще! Яка ганьба, Господи!

Горопашна Енн узяла капелюшка, вторговані двадцять доларів і вже була рушила до виходу, як мимохідь зиркнула крізь прочинені двері їдальні; там на столі стояв чудовий горіховий торт, спечений до зборів авонлейської молоді в Зелених Дахах, де саме вони мали відбутися (планувалося заснувати Спільку вдосконалення селища). Чи можна було порівнювати збори з візитом у будинок справедливо обуреного містера Гаррісона? Енн подумала, що такий торт здатен пом'якшити серце будь-якого чоловіка, а тим паче такого, який мусить готувати собі сам. Вона швидко вклала смакоти в коробку — торт має стати значущим миротворним дарунком.

Розділ 3

У будинку містера Гаррісона

Будинок містера Гаррісона стояв на узліссі густого хвойного лісу. Сам господар, знявши куцину, сидів на ганку в затінку виткого плюща і тішився пообідньою люлькою. Побачивши, хто наближається до нього стежкою, він миттю підхопився й шаснув у будинок, міцно зачинивши за собою двері. Насправді за свою вчорашню нестриманість йому було вельми соромно й ніяково перед дівчиною, на яку він зопалу був напустився, проте Енн, побачивши, як він кинувся навітки, занепокоїлася ще дужче й дещо втратила рішучість. Тремтливою рукою вона постукала у двері.

Містер Гаррісон відчинив і, знічено усміхаючись, досить доброзичливо запросив її увійти. Він уже був у куцині й без люльки і вельми чемно запропонував Енн сісти на дуже запорошений, брудний стілець. І може, зустріч пройшла б собі гладенько, якби зрадник Джинджер, котрий лупав лютими жовтими очиськами крізь пруття клітки, зненацька не закричав неприємним голосом:

— Чорт забирай! Нащо сюди йде ця руда вертихвістка?!

Важко сказати, хто спалахнув цієї миті сильніше — містер Гаррісон чи Енн.

— Не зважайте на цього базікала, — промовив містер Гаррісон, гнівно зиркнувши на папугу. — Він мені дістався від брата-мореплавця. Матроси, як відомо, слів не добирають, от птах і призвичаївся, постійно верзе дурниці, повторює все, що чує.

— Так, я знаю, — лагідно озвалася збентежена Енн, намагаючись слухати у піввуха грубої папуги й пам'ятаючи про свою непросту місію. — Містере Гаррісоне, я прийшла, щоб зізнатися... щодо... джерсійської корови...

— Хай йому грець! — занервувався містер Гаррісон. — Вона знову потовкла мій овес? Та байдуже... Я знічев'я погарячкував учора, це факт. Ну, та байдуже, хай і потовкла.

— Ох, містере Гаррісоне, все далеко гірше, — зітхнула Енн.

— Овва! Вона толочила мою пшеницю?

— Ні-ні, туди вона не заходила... Я все розповім... та, прошу вас, не переривайте мене, а то й казати не буду, бо страшенно хвилююся.

— Все-все, ні пари з вуст, — пообіцяв містер Гаррісон і дотримав слова. Утім, ніякими обіцянками не був пов'язаний Джинджер, що час від часу вигукував: «Руда вертихвістка!»

— Учора я замкнула свою джерсійську корівку в оборі. А сьогодні зранку поїхала в Кармоді і, вертаючись додому, побачила на вашому вівсяному полі... джерсійську корову. Ми з Діаною вигнали її звідти, але ви й уявити собі не можете, як важко нам це далось. Я промочила до нитки, втомила й так розсердилася, бо ж вам щиро пообіцяла пильнувати... Раптом з'явився містер Ширер — він проїжджав повз наше обійстя — і знову запропонував купити в мене цю навіжену корову. Я й продала — тут же, за двадцять доларів. Містер Ширер одразу забрав її, щоб увечері переправити з усією худобою в місто. Я приїхала додому і аж після чаю пішла до обори... О, містере Гаррісоне, — Енн благально подивилася в очі зацікавленого господаря і за звичкою молитовно склала руки, — моя корова стояла там замкнена. Виходить, містеру Ширеру я продала вашу корову!

— Хай йому грець! — вигукнув містер Гаррісон, здивований такою несподіванкою. — Дивина, та й годі!

— Зовсім ні, містере Гаррісоне, — сумно промовила Енн. — Така в мене вдача — постійно встрявати в якісь халепи, мабуть, я нещасливою годиною вродилася. Чи пробачите ви мені, адже боюся, що повернути вашу корову не вийде? Але ось гроші, які я отримала за неї, чи, коли хочете, можете натомість узяти мою Доллі, вона дуже добра корівка... Містере Гаррісоне, мені вельми прикро, що все так сталося, я щиро перепошую!

— Ну годі вже, — швидко промовив містер Гаррісон. — Забудьмо, міс! Таке може статися з кожним. Я і сам часто чиню необачно, а потім шкодую... Знаєте, я, мабуть, заберу-таки вашу корову, якщо ви однаково вирішили її здихатися.

— О, містере Гаррісоне, ви неймовірно грічний! Щиро вам вдячна за ваше ласкаве серце!

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ